

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/150/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201103
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016201103.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Nemocnica s poliklinikou svätej Barbory Rožňava, so sídlom Špitálska 1, Rožňava, právne zastúpeného advokátom JUDr. Máriom Keletim, so sídlom Hnúšťa, Hlavná 36, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27.07.2016 č. konania ZS804/00017/2015/R, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018 z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018 podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 27.07.2016 č. konania ZS804/00017/2015/R, v spojení s rozhodnutím žalovaného, pobočka Košice zo dňa 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 žiadajúc, aby súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou žalobou napadnutým rozhodnutím č. k. ZS804/00017/2015/R zo dňa 27.07.2016 rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Úradu pre

dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Košice, z 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len správny poriadok) zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Košice z 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 5.000,-- eur za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebohej B.G., nar. XXXX, naposledy bytom M. (ďalej len „pacientka“). Porušenie spočívalo v tom, že operačný výkon dňa 19.11.2014 nebol u pacientky realizovaný správne. Vzhľadom na operačný nález mala byť laparoskopická operácia konvertovaná na konvenčnú laparotómiu s väčšou pravdepodobnosťou odhalenia a ošetrenia iatrogénnej perforačnej lézie tenkého čreva. V prípade, že bola realizovaná len „minilaparotómia“, mala byť brušná dutina drénovaná, čím by bola možná včasnejšia diagnostika iatrogénnej lézie tenkého čreva. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný konštatoval, že prvostupňový správny orgán začal správne konanie vo veci uloženia pokuty žalobcovi z vlastného podnetu za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., ktoré bolo zistené dňa 22.04.2015 ukončeným výkonom dohľadu nad správnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti pacientke. Prvostupňový správny orgán prostredníctvom skupiny vykonávajúcej dohľad sa oboznámil so zdravotnou dokumentáciou pacientky súvisiacou so zdravotnou starostlivosťou poskytnutou žalobcom v období od 18.11.2014 do 21.11.2014, vrátane obrazových záznamov zobrazovacích vyšetrení, so zdravotnou dokumentáciou získanou v rámci spolupráce pri výkone dohľadu od PAV-MED s.r.o., Námestie 1. mája 11, Rožňava, rovnako si zaobstaral aj vyjadrenia žalobcu zo dňa 17.12.2014, ktoré obsahovalo vyjadrenie MUDr. A. C. zo dňa 15.12.2014 primára chirurgického oddelenia, vyjadrenie B. N. zo dňa 04.12.2014 vedúcej sestry chirurgického oddelenia, vyjadrenie MUDr. T. N. zo dňa 15.12.2014 primára OAIM.

2.2. Krajský súd mal ďalej preukázané, že v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu veci a dôkladného posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientke sa na posudzovaní zdravotnej starostlivosti v rámci výkonu dohľadu podieľal ako prizvaná osoba podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. doc. MUDr. B. S., CSc., odborník v medicínskom odbore chirurgia. Výkonom dohľadu prvostupňový správny orgán prostredníctvom skupiny vykonávajúcej dohľad a v spolupráci s prizvaným odborníkom v medicínskom odbore chirurgia zistil, že išlo o pacientku, ktorá bola dňa 18.11.2014 prijatá na chirurgické oddelenie žalobcu za účelom operačnej revízie brušnej dutiny. Indikáciou k operácii boli dlhšie trvajúce bolesti brucha a CT nález zo dňa 14.11.2014. Pacientka bola dňa 19.11.2014 operovaná. V bezprostrednom pooperačnom období a v prvý deň po operácii bol podľa dekurzných záznamov primeraný pooperačný priebeh. Na druhý pooperačný deň ráno, t.j. 21.11.2014 došlo ku zhoršeniu stavu pacientky a o 7:32 hod. bola pacientka preložená na JIS chirurgického oddelenia žalobcu, bolo realizované urgentné CT vyšetrenie, a následne bola indikovaná reoperácia. Počas reoperácie bola zistená purulentná peritonitída ako dôsledok perforácie tenkého čreva v proximálnom segmente jejuna. Už počas reoperácie, ale aj bezprostredne po nej, bola pacientka v závažnom klinickom stave s prejavmi multiorgánového zlyhávania, s nutnosťou permanentnej katecholamínovej podpory a umelej pľúcnej ventilácie pre respiračnú insuficienciu. Bezprostredne po operácii bola preložená na OAIM žalobcu, kde pacientka dňa 21.11.2014 o 17:00 hod. protahovanej kardiopulmonálnej resuscitácii exitovala. Dňa 24.11.2014 bola realizovaná súdna pitva. V danom prípade bola pacientka pre chronické bolesti brucha a pozitívny CT nález správne indikovaná na chirurgickú intervenciu v zmysle revízie brušnej dutiny za účelom zistenia príčiny ťažkostí. Pacientka bola už v minulosti operovaná (cholecystektómia, hysterektómia a appendektómia). Operačný výkon dňa 19.11.2014 bol realizovaný laparoskopicky, neskôr konvertovaný na minilaparotómiu pre laparoskopicky neuspokojiteľné ošetriteľné krvácanie s omentum majus. Počas operácie bolo opakovane revidované tenké črevo v celom rozsahu (laparoskopicky aj z minilaparotómie) - bez známok lézie. Brušná dutina a malá panva neboli pri primárnej operácii drénované. Zhoršenie klinického stavu na druhý pooperačný deň a pozitívny CT nález viedli k reoperácii, pri ktorej bola zistená purulentná peritonitída a perforácia jejuna, približne 20 cm od ligamentum Treitz. Uvedená perforácia bola chirurgicky ošetrená sutúrou v troch vrstvách, taktiež boli chirurgicky ošetrené ďalšie dve subserózne lézie jejuna, brušná dutina bola lavažovaná a založené boli tri silikónové drény. Laparoskopické operácie v brušnej dutine po

predchádzajúcich operáciách sú pre potenciálnu prítomnosť zrastov spojené s vyšším rizikom iatrogénnej lézie intraperitoneálnych orgánov, dutú trubicu GIT nevynímajú. Aj po operáciách dolnej polovice brucha (appendektómia, gynekologické operácie) nemožno apriorne zrasty vylúčiť, ako ich nemožno vylúčiť ani po laparoskopických operáciách. K léziám dochádza najčastejšie pri zakladajú pneumoperitonea, ak sa to nerobí otvorenou cestou (napríklad tzv. open laparoscopy využívajúca Hassonov prokar). K lézii orgánov brušnej dutiny dochádza najčastejšie pri inzercii trokara I. portu určeného pre kameru. V operačnom protokole nie je uvedené, ako bolo kapnoperitoneum v tomto prípade navodené. Pacientka bola po laparoskopickej cholecystektómii v minulosti, ale aj po appendektómii a hysterektómii (per laparotopiam). Podľa nálezu z reoperácie uvedeného v operačnom protokole, ale aj podľa pitevného protokolu je evidentné, že k iatrogénnej perforácii jejuna došlo počas prvej operácie, t.j. dňa 19.11.2014. Perforácia však počas primárnej operácie napriek opakovanej revízii celého tenkého čreva (laparoskopicky, ale aj laparotomicky) rozpoznaná nebola, čo napokon viedlo ku komplikáciám s nutnosťou reoperácie, až následného vyústenia do exitu pacientky. Iatrogénne lézie sú neoddeliteľnou súčasťou chirurgie, a medicíny vôbec. Ak sú však neskoro rozpoznané, môžu pacienta bezprostredne ohroziť na živote. Za hlavný nedostatok diagnosticko-liečebného procesu na chirurgickom oddelení žalobcu je možné považovať: operatér mal pri konkrétnom operačnom náleze počas prvej laparoskopickej operácie výkon konvertovať na konvenčnú laparotómiu, nielen na „minilaparotómiu“, čo by bolo pravdepodobne umožnilo odhaliť a ihneď aj ošetriť iatrogénnu perforačnú léziu jejuna. Ak operácia takto konvertovaná nebola, mala byť brušná dutina drénovaná, lebo drenáž by bola umožnila skôr diagnostikovať iatrogénnu léziu tenkého čreva (drenáž by však bola pri danej náleze plne indikovaná aj vtedy, keby bola operácia robená konvenčným prístupom). Vzhľadom na vyššie uvedené nedostatky prvostupňový správny orgán prostredníctvom skupiny vykonávajúcej dohľad konštatoval, že zdravotná starostlivosť pacientky nebola žalobcom poskytnutá v dostatočnom rozsahu a správne. Na základe týchto skutočností prvostupňový správny orgán konštatoval, že v danom prípade došlo zo strany žalobcu k porušeniu § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. Žalovaný konštatoval, že prvostupňový správny orgán náležite zistil skutkový stav, a tento bol postačujúcim podkladom pre posúdenie veci. Vo svojom rozhodnutí uviedol všetky podklady pre rozhodnutie, a tieto vyhodnotil aj vo vzájomnej súvislosti. Žalovaný sa stotožnil tiež s výškou uloženej pokuty. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán na charakter a závažnosť zistených nedostatkov pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke, a to predovšetkým na skutočnosť, že žalobca porušil § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. tým, že operačný výkon dňa 19.11.2014 nebol u pacientky realizovaný správne. Pokuta bola uložená v súlade s ustanovením § 50 ods. 2 písm. a) a § 64 ods. 2 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. a jej výšku žalovaný považoval za primeranú zisteným nedostatkom, preventívnu a výchovnú, a nie za likvidačnú.

2.3. Žalobca proti rozhodnutiu žalovaného v zákonnej lehote podal správnu žalobu, v ktorej navrhoval, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného z 27.07.2016 č. konania ZS804/00017/2015/R a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou so sídlom v Košiciach z 26.06.2015 č. konania ZS804/00017/2015.

3. Krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho preskúmal v intenciách ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré citoval, v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, citujúc § 43 ods. 3, 5, § 50 ods. 2 písm. a), § 64 ods. 2, písm. b/, § 77 ods. 1, uvedeného zákona, v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších právnych predpisov (správny poriadok), citujúc § 3 ods. 1 až 5, § 32 ods. 1, § 34 ods. 1 až 5 uvedeného zákona, postupom podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (SSP) a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

4. Poukazom na žalobnú námietku, ktorou žalobca namietal predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav oboma správnymi orgánmi, najmä to, že ani žalovaný, ani prvostupňový správny orgán neakceptoval jeho návrh na nariadenie znaleckého dokazovania, krajský súd konštatoval, že z odborného

stanoviska doc. MUDr. B. S., CSc., ktorý bol prizvaný ako odborník z odboru chirurgie na výkon dohľadu vyplýva, že za hlavné nedostatky diagnosticko-liečebného procesu považoval to, že operatér mal pri konkrétnom operačnom náleze pri prvej operácii výkon konvertovať na konvenčnú laparotómiu, a nielen minilaparotómiu, čo by bolo pravdepodobne mu umožnilo odhaliť a ihneď aj ošetriť iatrogénnu perforačnú léziu jejuna, ku ktorej podľa operačného protokolu došlo pri prvej operácii, t.j. dňa 19.11.2014. Perforácia však pri primárnej operácii napriek opakovanej revízii celého tenkého čreva laparoskopicky, aj laparotomicky, nebola rozpoznaná, čo viedlo ku komplikáciám s nutnosťou reoperácie, až následného vyústenia do exitu pacientky. V odbornom stanovisku sa konštatuje tiež, že ak operácia konvertovaná nebola, tak rozhodne mala byť brušná dutina drénovaná, lebo drenáž by bola umožnila skôr diagnostikovať iatrogénnu léziu tenkého čreva. Postup žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke prizvaný odborník nepovažoval za štandardný a správny. S námietkami žalobcu sa prizvaný odborník podrobne vyjadril, a na svojom závere, že postup žalobcu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke nemožno celkovo považovať za štandardný a správny.

5. Podľa názoru správneho súdu žalobca v štádiu dohľadu, ani po začatí správneho konania, nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktorými by spochybnil odborný záver prizvaného odborníka. Prizvaný odborník sa vysporiadal s podanými námietkami žalobcu a objasnil a konkretizoval dôvody, pre ktoré považoval postup žalobcu za neštandardný a nesprávny. Za takého skutkového stavu správny súd nemal dôvod vytýkať žalovanému, že nenariadil znalecké dokazovanie. Konštatoval, že dôvody uvedené v rozhodnutí žalovaného sú súladné s právnym názorom vysloveným k postaveniu odborníkov v judikatúre Najvyššieho súdu SR, napr. v rozsudku č. k. 4Sžo/10/2008 z 26.02.2009, č. k. 10Sžo/21/2014 zo dňa 15.04.2015. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten - ktorý dôkaz vykonať a ak má za to, že v súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, je skutkový stav dostatočne preukázaný, správny orgán nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. Aj podľa názoru súdu vzhľadom na to, že žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil odborný záver prizvaného odborníka, postup žalovaného pri nenariadení znaleckého dokazovania je treba považovať za zákonný.

6. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani žalobnú námietku, ktorou žalobca namietal, že pojem „operačný nález“, na ktorý poukazoval správny orgán prvého stupňa, bol vysvetlený až v odôvodnení žalovaného, v dôsledku čoho nemohol sa v podanom rozklade účinne brániť. K uvedenej námietke krajský súd konštatoval, že vzhľadom na to, že žalobca je nemocničným zariadením, a preto pojem „operačný nález“ musí vo svojej praktickej činnosti denno-denne používať. Správny súd súčasne poukázal na to, že žalobca v žalobe nenamielal, že pojem „operačný nález“, tak ako to uviedol žalovaný vo svojom rozhodnutí, je nesprávne alebo nezrozumiteľne objasnený, a vyplýva napokon aj z celkového odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia, v ktorom sa popisuje priebeh operácie a operačný nález z prvej operácie pacientky 19.11.2014. Podľa názoru správneho súdu pojem „operačný nález“ nemohol u žalobcu vzhľadom na charakter jeho činnosti vyvolať pocit nejasnosti.

7. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani žalobnú námietku, ktorou žalobca namietal rozporupnosť výroku napadnutých rozhodnutí žalovaného. Podľa názoru správneho súdu výrok rozhodnutia žalovaného, aj prvostupňového orgánu, neobsahuje rozporné tvrdenia, ale uvádza dva zdravotnícke úkony, ktorými mohla byť pacientke poskytnutá zdravotná starostlivosť, a to konvertovanie laparoskopickej operácie na konvenčnú laparotómiu, ktorá by s väčšou pravdepodobnosťou odhalila iatrogénnu perforačnú léziu tenkého čreva, alebo drénovanie brušnej dutiny, v prípade že bola realizovaná len minilaparotómia. Drénovanie brušnej dutiny by umožnilo skoršiu diagnostiku iatrogénnej lézie tenkého čreva. Konštatoval, že obidva spôsoby poskytnutia zdravotnej starostlivosti prizvaný odborník odôvodnil miestom a rozsahom perforácie tenkého čreva, ktoré bolo zistené u pacientky, majú za to, že nejde tu o dva názorom vylučujúce, eventuálne rozporné, tvrdenia, ale o uvedenie dvoch spôsobov, ktorými žalobca mal poskytnúť pacientke zdravotnú starostlivosť.

8. Ďalej krajský súd konštatoval, že zo spisového materiálu nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by svedčila o tom, že žalovaný nerozlišuje medzi dohľadom a správnym konaním. Po ukončení dohľadu bol

spísaný protokol, ktorý bol so žalobcom prerokovaný a žalobca k protokolu podal námietky. Žalobca bol upovedomený o začatí správneho konania, k čomu sa, ako aj k podkladom vyjadril, a ani v ďalšom konaní súd nezistil žiadne pochybenie zo strany žalovaného a prvostupňového orgánu. Použitie stanoviska prizvaného odborníka v správnom konaní nie je porušením tohto zákona, pretože tento dôkaz bol získaný v súlade s právnymi predpismi, a možno ho použiť v súlade s ustanovením § 34 ods. 1 správneho poriadku na dokazovanie. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasil so závermi prizvaného odborníka neznamená, že použitie tohto dôkazu bolo nezákonné. Prizvaný odborník, ako už bolo uvedené, sa vyjadril ku všetkým námietkam žalobcu, pričom žalobca v správnom konaní nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by závery prizvaného odborníka spochybňoval alebo vyvracal.

9. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, ktorou namietal formálne vady rozhodnutia žalovaného aj prvostupňového orgánu. K uvedenej námietke krajský súd uviedol, že z oboch rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že žalobcovi bola uložená pokuta, pretože neposkytol pacientovi zdravotnú starostlivosť správne, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. Záver žalovaného vychádza z výsledkov dokazovania, čo žalovaný aj správny orgán prvého stupňa dostatočne konkrétne a podrobne vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Skutočnosť, že pri všeobecnej konštatácii o závažnosti porušenia a povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti uviedol, že v danom prípade ide o ochranu zdravia a života pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti tehotnej pacientke, nemá za následok nezákonnosť celého rozhodnutia. Túto chybu v písomnom vyhotovení rozhodnutia opravil dňa 13.05.2015, a táto oprava bola žalobcovi oznámená doručením dňa 17.08.2015. V ďalšom správny orgán výšku pokuty odôvodnil už konkrétnym poukázaním na závažnosť porušenia povinností žalobcu v preskúvanom prípade.

10. Z dôvodov uvedených vyššie krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

11. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku krajského súdu

12. Proti rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť žalobca. Navrhoval, aby kasačný súd v zmysle § 462 ods. 2 SSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018 tak, že zruší rozhodnutie predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 27.07.2016 č. konania ZS804/00017/2015/R, a súčasne zruší rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Košice zo dňa 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania pred krajským súdom a pred kasačným súdom.

13.1 V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP.

13.2. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, že nespochybnil žiadnymi relevantnými dôkazmi závery prizvaného konzultanta. Dôvodil, že v priebehu celého konania poukazoval na nesprávnosť záverov prizvaného konzultanta a najmä na skutočnosť, že odborný posudok vypracoval ex post so znalosťou skutočností, ktoré vyplynuli až z vykonanej pitvy, ale ktoré v procese rozhodnutia manažmentu zdravotnej starostlivosti neboli známe zdravotníckemu personálu. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 32 ods. 2 v spojení s § 34 ods. 2 správneho poriadku a v spojení s § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. žalobca tvrdil, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok

5Szd/3/2009 z 3.11.2009) vyplýva, že argument krajského súdu v hodnotení dôkaznej sily posudku prizvaného konzultanta je neakceptovateľný. Žalobca dôvodil, že v danom prípade prizvaná osoba doc. MUDr. B. S., CSc. činnosť vykonával na základe zmluvy o vykonaní odborných konzultačných činností č. 355/2013, čo by v prípade znalca bolo dôvodom na odmietnutie vykonať znaleckú činnosť. Poukázal na to, že doc. MUDr. B. S., CSc. nie je ani zapísaný v registri znalcov pre odvetvie chirurgie vedeného Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobca namietal, že z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, na základe akých ustanovení krajský súd posudku prisúdil vyššiu dôkaznú silu, najmä ak pri výkone dohľadu nemá charakter dôkazu, ale len bežného posúdenia dohliadajúcim orgánom, ktorého sa konzultant stáva na danú vec členom. Žalobca upriamil pozornosť na to, že od vykonávania dohľadu podľa zákona č. 581/2004 Z. z. je potrebné odlišiť správne konanie, v rámci ktorého sa ukladá pokuta a ktoré na rozsah dokazovania pre zistenie skutkového stavu veci kladie ďaleko náročnejšie podmienky a predpoklady. Žalobca vyslovil názor, že zákon č. 581/2004 Z. z. nestanovuje žiadne predpoklady a podmienky, v akom rozsahu a akým spôsobom má byť vykonané dokazovanie v rámci výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Poukázal tiež na to, že už v žalobe tvrdil, že samotný správny poriadok v § 36 priamo predpokladá nutnosť vypracovať znalecký posudok, ak je to potrebné pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie, ide o kogentné ustanovenie správneho poriadku, majúci za to, že v danom prípade išlo o odborné posúdenie skutočností potrebných pre rozhodnutie a správny orgán ani inú možnosť nemal. Žalobca v danej súvislosti tiež namietal, že krajský súd výklad uvedeného ustanovenia neuskutočnil.

13.3. Žalobca vytýkal žalovanému, že v rámci správneho konania o uložení pokuty nepostupoval podľa pravidiel stanovených pre dokazovanie v správnom konaní, naopak do správneho konania vniesol postupy používané pre výkone dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou, ktoré nie sú bližšie upravené. Namietal, že žalovaný rozdiely medzi týmito konaniami vôbec nerozlišuje, ich špecifiká opomína, v dôsledku čoho podstatným spôsobom porušil ustanovenia o konaní pred správnym orgánom, namietajúc, že uvedeného pochybenia sa dopustila aj krajský súd. Dôvodil, že nariadenie znaleckého dokazovania bolo potrebné o to viac, že žalobca v celom konaní rozporoval závery prizvanej osoby a tieto závery neboli žiadnym iným dôkazom potvrdené alebo overené. Vyslovil názor, že nariadenie znaleckého dokazovania bolo základným predpokladom, aby správny orgán presne a úplne zistil skutočný stav veci, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu 10Sžso/84/2004 z 30. 11. 2015. Trval na tom, že v žalobe poukazoval na celkom zjavnú rozporupnosť tvrdení žalobcu a žalovaného v medicínskych otázkach naprieč celým konaním a v tomto smere správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav, z ktorého dôvodu navrhoval, aby správny súd vykonal znalecké dokazovanie, ktorého účelom by bolo posúdenie správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti žalobcom ako nevyhnutného predpokladu pre posúdenie správnosti postupu žalovaného, namietajúc, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, ako sa týmto návrhom krajský súd vypořiadal.

13.4. Podľa názoru žalobcu krajský súd sa vecou nestatočne zaoberal, vec nedostatočne právne zhodnotil, keď nerozlišoval medzi výkonom dohľadu, v rámci ktorého žalovanému nie sú uložené v podstate žiadne podmienky na rozsah a kvalitu vykonania dokazovania a na povinnosť riadneho zistenia skutkového stavu a medzi správnym konaním, kde takéto povinnosti ukladá priamo správny poriadok. Žalobca namietal, že posudku konzultanta spochybneného relevantnými tvrdeniami účastníka konania sa potom prisudzuje bez opory v zákone vyššia dôkazná sila, ako tvrdeniam účastníka, ktorý tieto vykonáva prostredníctvom osôb s rovnakou odbornou erudovanosťou a praktickými skúsenosťami.

13.5. Žalobca nesúhlasil ani s odôvodnením krajského súdu, že pojem „operačný nález“ nemôže u neho vzhľadom na charakter jeho činnosti vyvolať pocit nejasnosti. Poukázal na to, že v žalobe nenapádal pojem „operačný nález“, ale napádal jeho konkrétny obsah v posudzovanej veci. Vytýkal krajskému súdu, že neposudzoval vymedzenie konkrétnych skutočností, ktoré sa pre daný operačný nález vyskytli. Namietal, že krajský súd pri hodnotení veci nerozlišoval medzi označením operačný nález a reálnou podstatou operačného nálezu, ktorá je v každom prípade iná. Mal za to, že postupom žalovaného bolo žalobcovi znemožnené riadne dvojinstančné konanie.

13.6. Poukazom na znenie výroku rozhodnutia žalovaného, ktorý citoval, žalobca namietal že, nakoľko

prvostupňový orgán vo svojom výroku operačný nález nijako nekonkretizoval a s konkretizáciou, čo tým mal konajúci správny orgán na mysli sa stretol až v odôvodnení rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, čo vylúčilo, aby sa voči tvrdeniam správneho orgánu mohol brániť, vzniesť námietky, ktoré mohol vzniesť až v podanej správnej žalobe. Výslovil názor, že uvedeným postupom mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Výtýkal krajskému súdu, že s konkrétnymi tvrdeniami žalobcu ohľadne obsahu pojmu operačný nález v danej veci sa nevysporiadal. Žalobca poukazom na skutkové zistenia tiež namietal, že krajský súd vec nesprávne posúdil a rovnako s väčšou časťou tvrdení uvádzaných v žalobe sa žiadnym spôsobom nevysporiadal, keď v odôvodnení rozhodnutia ich ani nespomenul, čím odoprel účastníkovi konania právo na spravodlivý proces, keďže k obsiahlym a podrobným tvrdeniam ohľadne jednotlivých zložiek operačného nálezu, ktoré sa objavili až v rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu, krajský súd nezaujal žiadne stanovisko a s týmito sa vôbec nevysporiadal. Žalobca považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za nedostatočné a nepreskúmateľné.

13.7. Žalobca nesúhlasil ani s názorom krajského súdu, že výrok rozhodnutia žalovaného aj prvostupňového orgánu neobsahuje rozporné tvrdenia, ale uvádza dva zdravotnícke úkony, ktorými mohla byť pacientke poskytnutá zdravotná starostlivosť. Citujúc výrok rozhodnutia napadnutého žalobou žalobca dôvodil, že navzájom odporujúce si časti výroku rozhodnutia zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Žalobca poukázal na to, že v prvej časti rozhodnutia správny orgán rozhodol, že pochybením bolo, že nedošlo ku konvertovaniu laparoskopie na konvenčnú laparotómiu, v druhej časti výroku však tvrdí, že pokiaľ bola realizovaná len minilaparotómia, mala byť brušná dutina drenovaná..... Namietal, že uvedeným výrokom správny orgán de facto a bez pochyb potvrdil, že minilaparotómia bola z jeho pohľadu vykonaná lege artis, okrem nezavedenia drenu. Žalobca mal za to, že obširnejším zhodnotením poslednej vety výroku rozhodnutia je možné konštatovať, že správny orgán konvertovanie laparoskopie na tzv. minilaparotómiu neposúdil ako výkon non lege artis. Dôvodil, že keď takýto postup je posudzovaný ako lege artis, jediným možným porušením poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, vychádzajúc zo záverov dohľadu, by bolo nezavedenie drenáže v brušnej dutine. Žalobca tiež namietal, že nie je možné, aby na jednej strane vo výroku rozhodnutia Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou konštatoval, že laparoskopia mala byť konvertovaná na konvenčnú laparotómiu a na druhej strane uzavrel, že ak bola minilaparotómia vykonaná, pochybením je potom nezavedenie drenu do dutiny brušnej. Namietal, že správny poriadok neumožňuje vydanie alternatívneho rozhodnutia. Trval na tom, že z výroku rozhodnutia žalovaného nepochybne vyplýva, že žalovaný konvertovanie operácie na tzv. minilaparotómiu posúdil ako lege artis. Žalobca ďalej namietal, že rozporné tvrdenia v samotnom výroku rozhodnutia, ako aj vnútorné rozpory medzi výrokom rozhodnutia a odôvodnením rozhodnutia, resp. medzi rôznymi časťami rozhodnutí nevysvetlili ani konajúce správne orgány a ani krajský súd. Uviedol, že minilaparotómia je bežným a často indikovaným pomocným zákrokom laparoskopie a je teda bežným postupom lege artis, konverzia laparoskopie na laparotómiu alebo minilaparotómiu je vecou od operátora, ktorý ju ale posudzuje ex ante a nie ex post, ako to bolo v danom prípade zo strany prizvanej osoby, ktorej tvrdenia si potom správny orgán osvojil. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozsudok najvyššieho súdu 10Sžso/51/2014 zo 17. 6. 2015. Tvrdil, že ak žalobca mal možnosť voľby medzi poskytnutím konvenčnej laparotómie a minilaparotómie a voľbu uskutočnil, takýto postup nemôže byť posudzovaný ako nesprávne poskytnutie zdravotnej starostlivosti, majúc za to, že ak teda žalobca voľbu vykonal a túto voľbu vo svojich rozhodnutiach pripustil aj žalovaný, mohol pochybiť len ohľadne jej správneho vykonania, ale nemohol pochybiť, ak vykonal zákrok iným spôsobom, keďže boli obidva možné.

13.8. Žalobca nesúhlasil ani s odôvodnením rozsudku krajského súdu ohľadne formálnych väd napadnutého rozhodnutia a to konkrétne skutočnosti, že vada rozhodnutia bola neskôr opravená. Tvrdil, že v rozhodnutí prvostupňového orgánu odôvodnenie výšky pokuty spočívalo v zopakovaní skutočností z výrokovej vety rozhodnutia, namietajúc, že takéto odôvodnenie zakladá arbitrárnosť vo vzťahu k akémukoľvek rozhodnutiu, a takéto rozhodnutie je potom nepreskúmateľné. Namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a ani z odôvodnenia prvostupňového orgánu nie je možné zistiť, s akými úvahami sa správny orgán riadil pri rozhodovaní o výške uloženej sankcie a o odmietnutí žalobcom uvádzaných argumentov. Trval na tom, že správny orgán prvého stupňa sa dopustil

pochybenia vo vzťahu odôvodnenia svojho rozhodnutia, v časti ktorou odôvodňoval výšku uloženej pokuty. Žalobca nesúhlasil so záverom krajského súdu, že žalovaný vytýkanú chybu v písomnom rozhodnutí opravil dňa 13.5.2015 a táto oprava mu bola doručená dňa 17.8.2015. Postup žalovaného žalobca považoval za nesprávny úradný postup, v rozpore s § 47 ods. 6 správneho poriadku. Vytýkal krajskému súdu, že námietkou vo vzťahu k oprave výroku prvostupňového rozhodnutia sa náležite nevyporiadal. Ďalej žalobca poukázal na to, že priamo v žalobe argumentoval nesprávnosťou rozhodnutia aj tým, že samotný výrok rozhodnutia sa zakladá na pravdepodobnosti, majúc zato, že je vylúčené, aby sankcia bola ukladaná na základe pravdepodobnosti bez presného a úplného zistenia skutočného stavu, ktorej skutočnosti krajský súd v odôvodnení rozsudku nevenoval žiadnu pozornosť a s argumentmi žalobcu sa žiadnym spôsobom nevyporiadal, a teda mu znemožnil uplatnenie práva na spravodlivý proces.

III.

Vyjadrenie žalovaného správneho orgánu ku kasačnej sťažnosti žalobcu

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril. S dôvodmi, ktorými žalobca v kasačnej sťažnosti namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, nesúhlasil. Navrhoval, aby kasačný súd nevyhovel kasačnej sťažnosti žalobcu a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018 potvrdil.

15.1. V dôvodoch vyjadrenia žalovaný vyslovil názor, že súd úplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Poukazom na to, že žalobca odôvodňuje podanú kasačnú sťažnosť odkazom na § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP konštatoval, že žalobca neuvádza žiadne konkrétne a právne relevantné skutočnosti a ani žiadne dôkazy, ktoré by jasne preukazovali, že Krajský súd v Košiciach v prejednávanej veci nesprávne aplikoval a vyložil právne predpisy hmotného alebo procesného práva.

15.2. Žalovaný k námietke žalobcu, ktorou spochybňuje právne postavenie doc. MUDr. B. S. CSc. ako osobu, ktorú žalovaný prizval do procesu výkonu dohľadu uviedol, že žalobca v procese výkonu dohľadu a ani v správnom konaní voči prizvanému odborníkovi doc. MUDr. B. S. CSc. nevzniesol námietku zaujatosti, v prejednávanej veci nespochybnil jeho odbornú erudovanosť a neuviedol žiadne iné skutočnosti, ktoré by vyvrátili jeho odborné stanoviská, nijakým spôsobom nespochybnil zákonný postup žalovaného pri prizvaní tohto odborníka do procesu výkonu dohľadu a taktiež pri vypracovaní jeho odborných stanovísk. Žalovaný k názoru žalobcu, že k odbornému stanovisku pribratého konzultanta sa prisudzuje vyššia miera preukaznosti v prípade vzájomne rozporných tvrdeniach, ako znaleckému posudku, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4Sžo/10/2008 zo dňa 26. 2. 2009, 5Sžo/37/2016, 10Sžo/72/2016, 9Szd/1/2009. Žalovaný poukazom na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj na rozhodnutia krajského súdu uviedol, že z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že posúdenie skutočností, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne patrí do správnej úvahy žalovaného. Žalovaný ďalej uviedol, že samotný zákon č. 581/2004 Z. z. počíta s odbornými vyjadreniami prizvaných osôb konzultantov ako dôkaznými prostriedkami. Vyslovil názor, že žiaden právny predpis neustanovuje, že znalecké posudky majú vyššiu odbornú hodnotu alebo vyššiu dôkaznú silu ako odborné stanovisko prizvaného konzultanta, ktorý bol v súlade so zákonom č. 581/2004 Z. z. žalovaným prizvaný k výkonu dohľadu.

15.3. Žalovaný k námietke žalobcu, ktorou v podanej kasačnej sťažnosti opakovane namietal nevykonanie dokazovania formou znaleckého posudku v procese správneho konania uviedol, že vykonávanie dôkazov patrí v súlade s § 34 ods. 4 správneho poriadku správneho orgánu. Trval na tom, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom o správnom konaní a v dôvodoch prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia argumentačne uviedol dôvody, pre ktoré nevyhovel návrhu žalobcu na vypracovanie znaleckého posudku. Zo zákona č. 581/2004 Z. z. nevyplýva, že by na zodpovedanie špecifických otázok, či na posúdenie veci nepostačoval názor aj len jedného odborníka z danej medicínskej oblasti a v prejednávanej veci žalovaný v súlade s § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. prizval do

procesu výkonu dohľadu nezávislého odborníka doc. MUDr. B. S., CSc., ktorý konštatoval zo strany žalobcu pochybenie pri správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientke. Mal za to, že správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti bola v danom prípade posudzovaná menovaným odborníkom, ktorý sa vo svojich odborných stanoviskách vysporiadal s odbornými námietkami žalobcu s rovnakým záverom, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne a uvedené odborné závery boli následne žalovaným v napadnutých rozhodnutiach v dostatočnom rozsahu jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca poukazuje na potrebu konfrontácie odborného prehodnotenia názorových rozporov medzi jeho vyjadreniami a lekára na odborné stanoviská, na ktoré sa žalovaný odvoláva, ide o vyjadrenia žalobcu, ktoré už boli žalovaným v súčinnosti s prizvaným odborníkom preskúmané a vyhodnotené. Tiež trval na tom, že žalobca na preukázanie správnosti a relevantnosti svojich námietok a vyjadrení nepredložil žiaden konkrétny dôkaz, ktorým by spochybnil správnosť odborných záverov prizvaného odborníka, a preto neexistoval žiaden právny dôvod, aby za daného skutkového stavu žalovaný nariadil znalecké dokazovanie. V danej súvislosti upriamil pozornosť na to, že úlohou žalovaného je na základe predloženej zdravotnej dokumentácie objektívne a nezávisle v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z. preskúmať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti a v prípade, že zistí porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. je jeho právom uložiť v následnom správnom konaní pokutu a nie je úlohou žalovaného dospieť k zhode so žalobcom v otázke, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne, samotný nesúhlas žalobcu s odbornými závermi prizvanej osoby bez predloženia relevantných dôkazov spochybňujúcich ich správnosť, nemôže viesť k záveru o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Žalovaný tiež zastával názor, že v danom prípade nebol dôvod, pre ktorý by Krajský súd v Košiciach mal vo veci nariadiť znalecké dokazovanie.

15.4. Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu, ktorou považoval výroky a odôvodnenie napadnutých rozhodnutí za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Vyslovil názor, že vo veci si obstaral všetky potrebné podklady pre rozhodnutie, náležite zistil skutkový stav a takto zistený stav bol dostačujúcim podkladom pre posúdenie veci. Mal za to, že v posúdení skutočností, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, bolo v danom prípade výsledkom správnej úvahy žalovaného spočívajúcej v hodnotení dôkazov v súlade so zásadami logického myslenia, trvajúc tiež na tom, že z odôvodnenia rozhodnutí je jasný a zrozumiteľný výsledok správnej úvahy. Žalovaný poukázal na to, že v odôvodnení rozhodnutí uviedol skutkové okolnosti, ktoré považoval za preukázané, uviedol, že zistený skutkový stav subsumoval pod príslušné ustanovenia hmotnoprávneho predpisu zákona č. 576/2004 Z. z. Konštatoval, že vo výroku rozhodnutia o správnom delikte vymedzil predmet konania špecifikáciou deliktu konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta a času a spôsobu jeho spáchania a v odôvodnení rozhodnutí uviedol, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Žalovaný vyslovil názor, že v posudzovanom prípade s prihliadnutím na zistený skutkový stav a na objekt správneho deliktu správna úvaha je zrozumiteľne vysvetlená. Mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tak poskytuje skutkovú a právnu oporu výroku napadnutých rozhodnutí, keď v odôvodnení rozhodnutia sa tiež náležite vysporiadal so všetkými námietkami a vyjadreniami žalobcu. Námietku žalobcu považoval za účelovú a irelevantnú. Podľa názoru žalovaného neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že výroky a odôvodnenie napadnutých rozhodnutí sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, majúc za to, že odôvodnenie rozhodnutia nadväzuje na jeho výrokovú časť a aj je s ňou v súlade.

15.5. Za nedôvodnú žalovaný považoval tiež námietku žalobcu, ktorou namietal, že odôvodnenie výšky pokuty je nedostatočné a formálne. K tomu uviedol, že pri určovaní výšky pokuty vychádzal zo zákonných kritérií ustanovených v § 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z. z. Túto námietku žalobcu považoval taktiež za účelovú a všeobecnú a to aj z dôvodu, že na svoju obranu vôbec neuvádza žiadnu konkrétnu skutočnosť, ani súdu nepredložil žiadnu právnu úvahu o tom, akým spôsobom, resp. uvedením akých konkrétnych okolností by mal žalovaný správne odôvodniť výšku pokút.

15.6. Záverom žalovaný vyslovil názor, že poukázaním na rozsudky Najvyššieho súdu SR preukázal, že jeho postup tak v procese výkonu dohľadu, ako aj v správnom konaní bol zákonný a súčasne, že uvedené rozsudky Najvyššieho súdu SR zároveň vyvracajú tvrdenie žalobcu, že Krajský súd v Košiciach sa pri svojom rozhodovaní odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), v rozsahu námietok žalobcu uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

17. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sa/29/2016-57 zo dňa 22. marca 2018, ktorým správny súd podľa ustanovenia § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 27.07.2016 č. konania ZS804/00017/2015/R, v spojení s rozhodnutím žalovaného, pobočka Košice zo dňa 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 žiadajúc, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

18. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

19. Predmetom preskumavacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. k. ZS804/00017/2015/R zo dňa 27.07.2016, ktorým rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Košice, z 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočky Košice, z 26.06.2015 č. ZS804/00017/2015 potvrdil. Uvedeným rozhodnutím správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi pokutu vo výške 5.000,-- eur za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke aleboj B.G..

20. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

21. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že v správnom súdnictve správny súd poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

22. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 194 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach a vo veciach správneho trestania správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

23. Kasačný súd po vykonaní prieskumu rozsudku krajského súdu napadnutého kasačnou sťažnosťou žalobcu zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu vykonal náležite v súlade s platnou právnou úpravou zákona č. 581/2004 Z. z. v spojení s právnou úpravou zákona č. 576/2004 Z. z. a s právnou úpravou správneho poriadku, ako aj že svoju právnú úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, náležite odôvodnil v odôvodneniach preskúmaných rozhodnutí.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

24. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

25. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

26. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

27. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

28. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v

medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

29. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

30. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zamerl svoju pozornosť zásadným námietkam sťažovateľa - žalobcu, ktorými namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP. Žalobca najmä namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, keď žalovaný a následne krajský súd ustálili jeho zavinenie porušením právnej povinnosti, za čo mu bola uložená sankcia, na základe skutkového stavu zisteného žalovaným, ktorý nemožno hodnotiť ako spoľahlivý a presný z dôvodu, že žalovaný nesprávne vyhodnotil informácie v rámci ním vykonaného dohľadu a za správne si osvojil stanovisko konzultanta, ktorému prisúdil dôkaznú silu znaleckého dôkazu, odporujúce tvrdenia žalobcu neuznal a za účelom odstránenia rozporov nevykonal ním navrhované znalecké dokazovanie. Žalobca súčasne namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného pre ich nezrozumiteľnosť z dôvodov rozporuplnosti častí výroku a výroku a odôvodnenia rozhodnutí a nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu pre nedostatok dôvodov. Z uvedených dôvodov kasačný súd zamerl svoju pozornosť sporným otázkam nastolených žalobcom tak v žalobe a ako aj v kasačnej sťažnosti.

31. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu preukazujú, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Košice u žalobcu vykonal dohľad nad zdravotnou starostlivosťou poskytovanej neb. B.G.. Prvostupňový správny orgán sa počas výkonu dohľadu oboznámil so zdravotnou dokumentáciou pacientky z obdobia od 18.11.2014 do 21.11.2014, zaobstaral si písomné vyjadrenie účastníka konania, odborné stanovisko špecialistu v medicínskom odbore chirurgia doc. MUDr. B. S., CSc., ktorého prizval podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. Výsledky dohľadu zhrnul v Protokole, ktorý doručil žalobcovi na vyjadrenie a vykonal prorokovanie námietok so zástupcami žalobcu. Po zápisničnom prerokovaní námietok žalobcu proti Protokolu, ktorým bol ukončený dohľad, žalovaný oznámil žalobcovi začatie administratívneho konania s výzvou a poučením na vyjadrenie. Následne správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie, ktorým žalobcovi uložil pokutu

za porušenie právnej povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. O rozklade žalobcu proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu rozhodol predseda žalovaného preskúmaným rozhodnutím tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia sa predseda žalovaného v zásade stotožnil so skutkovými zisteniami správneho orgánu prvého stupňa i s jeho právnym posúdením, námietky žalobcu považoval za neopodstatnené. Žalobca tak v priebehu dohľadu, ako aj v prvostupňovom správnom konaní a napokon v rozklade nesúhlasil so skutkovými zisteniami Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Košice a namietať nedostatočne zistený skutkový stav pre neodstránenie rozporov, navrhujúc znalecké dokazovanie. Túto zásadnú námietku žalobca vzniesol aj v žalobe, navrhujúc, aby znalecké dokazovanie vo veci nariadil súd. Správny súd námietku žalobcu považoval za nedôvodnú, pretože s námietkou sa v dostatočnom rozsahu už vyporiadal žalovaný správny orgán v oboch stupňoch v odôvodnení žalobou napadnutých rozhodnutí.

32. Zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle ust. § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

33. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je upravený v ust. §§ 43 a nasl. tohto zákona, kde sa upravuje spôsob ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Tým, že citovaný zákon v ust. § 43 ods. 11 pôsobnosť správneho poriadku na výkon dohľadu vylúčil možno konštatovať, že výkon dohľadu je osobitným druhom konania, ktorého záver tvorí podklad pre vydanie rozhodnutia v správnom konaní o uložení sankcie. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z. z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých sa má vykonávať dohľad a najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c) citovaného zákona. Pokiaľ úrad zistí porušenie ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje zákon o správnom konaní, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Účastník konania má možnosť predložiť v rámci správneho konania dôkazy na podporu správnosti svojich tvrdení alebo navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese úradu ako orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Vykonávanie dokazovania patrí do výlučnej právomoci úradu, ktorý tiež rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, nevykonanie navrhovaného dôkazu je však úrad povinný zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady

materiálnej pravdy (§ 3 ods. 4). Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané aj zásadou súčinnosti, rýchlosti a hospodárnosti konania, ktoré zásady konania majú rovnaké postavenie v procese správneho konania a žiadnu z nich nemožno považovať za primárnu zásadu ovládajúcu správne konanie.

34. Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní administratívneho trestania podľa zákona č. 581/2004 Z. z. je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade pokiaľ odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ust. § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. v správnom konaní správnym súdom nevznikli pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa uvedeného zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „lege artis“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („non lege artis“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci postupu tvorby správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať a z týchto dôkazov vyvodiť skutkové a právne zistenia, a následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona v týchto medziach na základe logickej postupnosti dospieť k rozhodnutiu. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okrem toho podľa názoru kasačného súdu pri konštatovaní protiprávneho konania t.j. postupe „non lege artis“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „ex ante“ teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať.

35. Do právnej normy ustanovenej v druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej konanie o správnej žalobe vo veciach správneho trestania bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v súlade s čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c Ústavy SR, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom.

36. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného a právnej úpravy uvedenej vyššie kasačný súd sa stotožnil so záverom správneho súdu, že v konaní administratívneho trestania v prípade žalobcu bol dodržaný zákonný postup, procesom ktorého bol dostatočne zistený skutočný stav na posúdenie veci, z ktorého správny orgán v oboch stupňoch na základe správnej úvahy dospel k správnym právnym záverom. Kasačný súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, ktorou námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, vyhodnotil ako nedôvodnú. Kasačný súd k uvedenému dodáva. Správny orgán prvého stupňa pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti u žalobcu postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v §§ 43 a nasl. zákona č. 581/2004 Z. z., výsledky ktorého boli spracované v protokole, s ktorým bol žalobca oboznámený jeho doručením a zápisničným prerokovaním protokolu so žalobcom bol dohľad ukončený. Námietky žalobcu vo vzťahu k poskytovanej zdravotnej starostlivosti pacientke vznesené proti protokolu boli žalovaným prerokované v súčinnosti s vyjadrením pribráňaného konzultanta doc. MUDr. A. S. CSc. Vzhľadom k tomu, že žalovaný

považoval zistenie skutkového stavu za dostačujúce pre posúdenie zodpovednosti žalobcu za porušenie jeho právnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania znalcom nevyhovet. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia sa správny orgán náležite vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré návrhu na doplnenie dokazovania znalcom nevyhovet, keď konštatoval, že podľa § 34 správneho poriadku vykonávanie dokazovania patrí do právomoci správneho orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V záujme zachovania zásady účelnosti a hospodárnosti správneho konania pri rešpektovaní zásady materiálnej pravdy, ak má správny orgán skutkový stav dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. V § 34 správneho poriadku sú dôkazné prostriedky uvedené len príkladmo, pričom ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Správny poriadok nevyklučuje, aby si prvostupňový správny orgán o odbornej medicínskej otázke urobil úsudok sám na základe zadoväženého odborného stanoviska erudovaného odborníka z príslušnej medicínskej oblasti. Stanovisko takto prizvanej osoby resp. osôb ako dôkaz pre budúce správne konanie o uložení pokuty za výkonom dohľadu zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. predpokladá aj zákon č. 581/2004 Z. z. Žiaden právny predpis neustanovuje, že stanoviská iných odborníkov z príslušného medicínskeho odboru resp. znalecké posudky majú vyššiu odbornú hodnotu alebo vyššiu dôkaznú silu ako odborné stanoviská lekára, ktorý bol v súlade so zákonom č. 581/2004 Z. z. prizvaný k výkonu dohľadu. S námietkou žalobcu, ktorou namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a nevykonanie navrhovaného znaleckého dokazovania sa náležite vysporiadal aj žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí, keď konštatoval, že správny orgán si vo veci zadovážil dostatok skutkových poznatkov pre posúdenie veci, z ktorých vyvodil správny právny záver, s ktorým sa stotožnil. K návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania žalovaný konštatoval, že v danej veci nie je dôvod na doplnenie dokazovania, keďže žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by skutkový a právny záver vyplývajúci z prvostupňového správneho rozhodnutia spochybnil. Taktiež správny súd sa náležite vysporiadal s námietkami žalobcu vo vzťahu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nevykonanie dôkazu znalcom v bode 51 napadnutého rozsudku, na ktoré dôvody kasačný súd súčasne poukazuje, súhlasiac s nimi. K uvedenému kasačný súd dodáva. Tak ako vyššie je konštatované na výkon dohľadu v zmysle právnej úpravy zákona č. 581/2004 Z. z. sa ustanovenia správneho poriadku nevzťahujú, vykonanie dokazovania je vo výlučnej právomoci správneho orgánu. Pokiaľ žalobca navrhoval doplnenie dokazovania príbratím znalca a správny orgán jeho návrhu nevyhovet, bolo povinnosťou správneho orgánu sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s tým vyporiadať uvedením dôvodov, pre ktoré návrhu účastníka konania nevyhovet. Túto povinnosť si žalovaný v oboch stupňoch náležite splnil, keď uviedol v dostatočnom rozsahu dôvody, pre ktoré návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania znalcom nevyhovet. Tvrdenie žalobcu, že právna úprava ustanovená v § 34 správneho poriadku má kogentný charakter a je preto pre správny orgán záväzná, kasačný súd vyhodnotil bez právnej relevancie. Príbratie znalca na posúdenie odborných otázok ako dôkaz na posúdenie skutkových zistení je na zväžení správneho orgánu, ktorý dokazovanie i v rámci výkonu dohľadu vykonáva. I vzhľadom k uvedenému vyššie preto správne orgány v oboch stupňoch nepochybili, keď návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania nevyhoveli, považujúc skutkový stav vo veci za dostatočne preukázaný odborným posúdením príbratého konzultanta doc. MUDr. A. S. CSc., ktorého odborné stanovisko žalobca nevyvrátil predložením relevantného dôkazu.

37. Kasačný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal nezrozumiteľnosť a odporovateľnosť časti výroku rozhodnutia žalovaného o uložení sankcie a súčasne odporovateľnosť výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením. S námietkou žalobcu vo vzťahu k operačnému nálezu uvedenému vo výroku rozhodnutia o uložení sankcie sa už vysporiadal žalovaný v preskúmanom rozhodnutí. Nesúhlasiac s tvrdením žalobcu uvedeným v jeho rozklade proti prvostupňovému správne rozhodnutiu a v doplnku k rozkladu predseda úradu konštatoval: „úrad pod pojmom operačný nález zahrnul znalosť anamnézy pacientky - 3 operačné zákroky v dutine brušnej v minulosti, čo je rizikovým faktorom vzniku komplikácií pri každej ďalšej brušnej operácii; prítomnosť viacerých vzrastov v dutine brušnej po predchádzajúcich operačných výkonoch, ktoré boli popísané v operačnom náleze z 19.11.2014; laparoskopicky neošetriteľné krvácanie zo zrastov po odpojení okraja veľkej predstery.“ Ďalej predseda úradu konštatoval: „v operačnom náleze sa nachádza údaj, že počas operácie bola opakovane vykonaná revízia tenkého čreva a to laparoskopicky a aj pri minilaparotómii. Úrad tento

údaj akceptoval ako údaj nachádzajúci sa v zdravotnej dokumentácii. Je ťažko akceptovať, že pri danom rozsahu lézie na jejune, potvrdenej pri reoperácii aj pri pitve by pri opakovanej dôkladnej perioperačnej revízií tenkého čreva skúsený operatér nebol léziu rozpoznal.“ Predseda úradu tiež konštatoval: „už pre potrebu vertovania laparoskopie na minilaparotómiu pre laparoskopicky neošetriteľné krvácanie z okraja veľkej predstery je možné považovať za perioperačnú komplikáciu. Preto bolo potrebné zavedenie drenu, čím by bola možná včasnejšia diagnostika prípadného krvácania alebo aj (potenciálnej iatrogénnej lézie tenkého čreva.“

38. Podľa názoru kasačného súdu zhodne s názorom správneho súdu výrok rozhodnutia žalovaného v oboch stupňoch, ktorým správny orgán rozhodol o porušení právnej povinnosti žalobcu podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. v popise skutku, kladeným žalobcovi za vinu, je jasný a zrozumiteľný, obsahujúci zákonné náležitosti v osobe, mieste a čase spáchania administratívneho deliktu tak, že nemôže byť zameniteľný. Žalovaný správny orgán v oboch stupňoch v odôvodneniach rozhodnutí náležite uviedol podstatné náležitosti v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 47 ods. 3 správneho poriadku, keď v odôvodnení opísal skutkové zistenia, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, ako hodnotil vykonané dokazovanie, dôvody, pre ktoré nevyhovelo návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania znalcom, ako ustálil svoju správnu úvahu, na základe ktorej dospel k záveru o porušení právnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. Žalovaný v odôvodneniach rozhodnutí náležite odôvodnil aj svoju právnú úvahu, na základe ktorej ustálil výšku pokuty, keď v dostatočnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti považoval za závažné porušenie právnej povinnosti žalobcom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientke, vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu, podmienujúce uloženie sankcie v hornej časti zákonného rozmedzia pre uloženie sankcie podľa § 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z. z. Kasačný súd nezistil rozpor v časti výrokov rozhodnutia žalovaného a ani rozpor výroku rozhodnutia s jeho odôvodnením, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť.

39. Najvyšší súd považuje za potrebné dať do pozornosti žalobcu, že ukladanie pokút za správne delikty, ako aj rozhodovanie o ich výške sa realizuje vo sfére voľného správneho uváženia (diskrečné právo správneho orgánu). Správna úvaha, resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Ide teda o právomoc (na účely Odporúčania R (80) 2 Výboru ministrov o vykonávaní právomoci voľnej úvahy správnymi orgánmi prijatého Výborom ministrov dňa 11. marca 1980 na 316. zasadaní zástupcov ministrov, možno hovoriť aj o právomoci voľnej úvahy - discretionary power), na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré pokladá za najvhodnejšie. Podrobiť správne uváženie súdneho prieskumu je možné iba vtedy, ak správny orgán buď prekročil zákonom stanovené medze tohto uváženia, alebo voľné uváženie zneužil.

40. K námietke žalobcu vzťahujúcej sa k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku krajského súdu, najvyšší súd poukazuje na to, že aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozsudku súdu (napríklad Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015 sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03-14, prípadne sp. zn. IV. ÚS 112/05, alebo sp. zn. I. ÚS 117/05), súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodneniu rozsudku krajského súdu v preskúvanom prípade nechýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 139 ods. 2 SSP) a jeho úvahu a právne posúdenie považoval najvyšší súd za logické, ktoré nevybočili z medzí a hraníc stanovených zákonom. V tejto súvislosti najvyšší súd tiež uvádza, že v prípadoch ak odôvodnenia rozhodnutí, vydaných v správnom konaní sú dostatočne podrobné, zodpovedajúce zákonným požiadavkám § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb., nie je potrebné v odôvodnení rozsudku krajského súdu opakovať dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu o uložení pokuty. Preto odôvodnenie súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje

na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Vzhľadom na osobitosti súdneho preskúmvacieho konania je postačujúce stručné uvedenie dôvodov so záverom, že postup žalovaného správneho orgánu v oboch stupňoch bol zákonný a napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom, čím sa krajský súd stotožnil s vecnými dôvodmi žalovaného správneho orgánu, uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí oboch stupňov v danej veci, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o uložení pokuty za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť pacientke B.G. podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.

41. Kasačný súd sa oboznámil s rozhodnutiami najvyššieho súdu, na ktoré poukazovali účastníci konania a tiež neuniklo jeho pozornosti, že najvyšší súd už konal a rozhodol aj v iných v obdobných veciach. V danej súvislosti však kasačný súd upriamuje pozornosť na to, že napriek tomu, že v dôsledku odvolaní (kasačných sťažností) účastníkov konania bolo najvyššiemu súdu predložené krajskými súdmi viacero vecí s obdobnou problematikou, povinnosťou kasačného súdu tak, ako aj krajského súdu ako správneho súdu (predtým súdu prvého stupňa), je zaoberať sa každou vecou samostatne a povinnosťou súdu je posudzovať zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu individuálne a nezávisle od iných správnych rozhodnutí ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v obdobných veciach.

42. Vychádzajúc z uvedeného vyššie Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení dôvodov, vznesených žalobcom v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej. Kasačný súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

43. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, z ktorých dôvodov najvyšší súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Žalobcovi z dôvodu, že v tomto konaní úspech nemal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

45. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.